

INGEZONDEN.

BEHANDELING VAN FEBRIS UNDULANS.

In het *Tijdschrift* van 18 Januari 1930 zag ik onder het hoofdstuk referaten bldz. 296 een vermelding van dr. KLINKERT over febris undulans of bokkoorts, zooals wij het hier noemen. Ik had toen toevallig een patiënt met die ziekte, die al ongeveer één jaar ziek was en vroeger behandeld was met vaccine en verschillende andere inspuitingen — zonder succes echter. De patiënt had de typische koorts, zweette 's nachts erg, had een groote milt en een hardnekkige ischias, die hem de laatste maand in bed had gehouden.

Ik heb hem eerst 2 cM³ 2 pCt. acriflavine intraveneus ingespoten, den 2den dag 3 cM³ 2 pCt. gegeven. Toen heb ik 2 dagen gewacht en hem nogmaals 2 maal 3 cM³ gegeven.

De koorts en hoofdpijn en het zweeten waren hierna verdwenen. In 14 dagen kon hij weer loopen en voelde zich gezond. Een maand later kon ik niets meer van de vergroote milt voelen en patiënt was normaal in alle opzichten.

Robertson, K. P., Zuid-Afrika.

F. B. REITZ.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — **Sterfte aan pokken.** Naar aanleiding van eenige vragen in het Lagerhuis is door de regeering medegedeeld, dat in 1929 in Engeland en Wales 39 personen aan pokken zijn overleden, waarvan 12 van 3 dagen tot 13 jaren oud (*niet* ingeënt). Verder 14 ingeënte personen van 14 tot 75 jaar, 10 niet-ingeënte personen van 16 tot 64 jaar en 3 personen, van 65 en 66 jaar, waarvan niet bekend was of zij waren ingeënt.

In hetzelfde jaar is in Duitschland, Zwitserland, Frankrijk, Italië, Oostenrijk en de Scandinavische landen niemand aan pokken overleden. In Spanje 3 personen (*Lancet*, 26 Juli 1930).

PARIJS. — **Anaphylaxie in foro.** Een dame, die geen zin meer had in de rose kleur van haar jurkje, liet dit zwart verven. Zóó had zij het geverfde kleedje aan, of zij kreeg ondragelijken jeuk over het geheele lichaam, dat weldra met vlekken overdekt was. De dokter constateerde een „huidreactie”, een zeer scherpzinnige en volmaakt juiste diagnose, en de dame diende een eisch om schadevergoeding in. Maar de eigenaar der ververij kon aantoonen, dat de kleurstof bij geen zijner klanten ooit hinder had veroorzaakt, en een aantal personen, die zich daartoe aanboden, konden zonder nadeel een stuk van het geverfde goed op de huid leggen. In oude tijden zou men de „huidreactie” als een hekseneigenschap hebben beschouwd en de dame in olie hebben gekookt. Nu luidde de uitspraak: anaphylaxie, en geen aanspraak op schadevergoeding. Onaangenaam, weliswaar, maar beter te verdragen dan die olie (*Paris Médical*, 14 Juni).

— **Te vroeg begraven.** In de Fransche Kamer hebben dr. GARDIOL en eenige andere artsen een motie voorgesteld, om de regeering uit te noodigen, voor het constateeren van het overlijden een wetenschappelijk geneeskundig onderzoek met een onfeilbaar proefmiddel voor te schrijven, ten einde ontijdige begraving te voorkomen. GARDIOL voert een aantal voorbeelden aan, ten bewijze, dat schijndood niet zoo heel zelden voorkomt, o.a. van kardinaal DONNAT te Bordeaux, die reeds in een kist in de kerk gebracht was en door de lijkzangen werd gewekt.

In 1803 had FOURCROY reeds verlangd, dat iedere doode door een dokter zou worden geschouwd, maar er waren toen meer dooden en minder dokters,